Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 30 Montgomery St. Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237, (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюз (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250

РІК LXXXVIII. Ч. 49. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СУБОТА, 14-го БЕРЕЗНЯ 1981 — ЦЕНТІВ 25 CENTS — JERSEY CITY and NEW YORK, SATURDAY, MARCH 14, 1981 — No. 49. VOL. LXXXVIII.

Комітет для Правопорядку плянує дальшу активність

Ню Йорк, Н. Й. — Президія Комітету для Правопорядку відбула в Ню Йорку свої чергові наради під проводом Івана Олексина в середу 4-го березня ц.р. Присутні члени з радістю привітали вістку про поворот до здоров'я свого голови д-ра Івана Флиса.

В перебігу нарад заслухано пляни праці поодиноких референтів та переведено над ними широкий обмін думок. Зокрема широкий та вичерпний плян предложив до розгляду референт преси інж. Роман Шраменко і цей плян тепер узгідноється з іншими референтурами.

На нарадах розглянено ряд актуальних подій, які вимагали спільної постанови і дії, як участь Комітету у церковних торжествах з приводу хіротонії Владик-номінатів Української Католицької Церкви, а зокрема Митрополита для українців католиків в Америці, о. шамб. Степана Сулика, відвідини членами Комітету поодиноких громад в Америці в найближчому часі тощо.

У зв'язку із усіми плянованими акціями фінансова референтура Комітету просить складати грошові пожертви найкраще чеками, виставляючи їх на: Ukrainian American Community Fund. c/o Ukrainian Orthodox Federal Credit Union, Acct. NJ830, 304 East 9th St. New York, N.Y. 10003.

Створено громадський Комітет Прав Людини

Вашінгтон. — У першому тижні березня ц.р. заходами представників різних американських етнічних груп створено громадський Комітет для Збалянсування Політики Прав Людини, ціллю якого є піддержувати збалянсовану політику Америки відносно прав людини, згідно з інтересами ЗСА та вільного світу. У склад Комітету входить 17 етнічних груп та 33 крайові та стейтові організації.

Першим офіційним кроком Комітету була заява про всебічну безпартійну піддержку кандидатури д-ра Ернеста В. Лефівера з Джорджтавнського університету, якого президент Реген іменував заступником державного секретаря для прав людини і гуманітарних справ.

Комітет, згідно із його заявою, репрезентує понад 20 мільйонів американців, країни первісного походження яких є тепер під контролею тоталітарного комунізму. Ці американські етнічні громади говорять в імені американців таких походжень: німецького, польського, українського, мадярського, литовського, чеського, словацького, румунського, лотишського, російського, білоруського, болгарського, естонського, сербського, хорватського, словінського, в'єтнамського, корейського, китайського, вірменського і кубинського.

В заяві Комітету далі ствердженo, що „велика частина американських виборців була стурбована подвійним мірилом у примінені політики прав людини".

„Годі, коли підносилися протести проти порушення прав людини в деяких західних країнах, союзних і заприязнених із Заходом південноамериканських, африканських і азійських країнах, не було чути голосних протестів проти злочинів, доконуваних в Камбоджі, Етіопії, Кубі, Східній Европі, Совєтському Союзі й інших країнах під тоталітарною марксистською контролею".

Заяву піддержки д-ра Лефівера підписали з української групи такі особи: д-р Валентина Калиник (голова, Американці за Визволення Поневолених Націй); проф. Юліян Гутник (голова, Карпатський Союз); д-р Михайло Кушнір (ООЧСУ); Уляна Мазуркевич (голова, Комітет для Прав Людини України); Павло Фенчак (Українська Виховна Асоціяція); д-р Іван Басараб (директор, Українська Крайова Інформаційна Служба); проф. Аскольд Скальський (редактор „Вісті з України"); д-р Володимир Душник (редактор „Українського Квартальника") і Олександра Швед (Українська Ліга проти Зніславлювання). Головою Комітету є д-р Едвард Ямбрусич.

Комітет закликає всіх прихильників політики прав людини висилати листи і телеграми до сенатора Чарлза Персі, голови Комісії закордонних зв'язків, який переводитиме переслухання у справі затвердження проф. Лефівера на становище заступника державного секретаря для прав людини й гуманітарних справ і піддержати його номінацію.

Англійський уряд проголосив новий бюджет

Лондон, Англія. — Прем'єр Маргарет Тачер запрезентувала англійському парляментові проєкт державного бюджету на новий діловий рік. Загально сподівалися великих обмежень і ощадностей в державних видатках, одначе пропозиції прем'єра пішли не багато дальше, як були загальні сподівання. Опозиція гостро заатакувала той проєкт, а прем'єр Тачер не менш рішуче його обороняла, підкреслюючи, що іншого виходу немає.

Англійська економіка вже від довшого часу є в стані поважної рецесії, безробіття осягнуло небувалу дотепер висоту, зросли банкрутства та впав національний валовий продукт на біля 10 відсотків. Зате впала також інфляція і проявляє дальші тенденції спаду, зросла динаміка сильніших підприємств, англійські вироби стають більше конкуренційними на світових ринках, що дає підставу теперішньому консервативному урядові сподіватися загального покращання вже в недалекій майбутності. Опозиція, яка гостро критикує теперішні економічні заходи, своєї альтернативи не подає, а тільки пропонує продовжати дотеперішні методи, які власне довели до важкого стану. Наслідком того загальна опінія, хоч не зовсім переконана аргументами уряду й особливо прем'єр Тачер не виступає проти урядових заходів.

Господарська політика теперішнього англійського уряду в багатьох випадках не має прецеденсу, а також нема економічних теорій, які саме в такий спосіб поручали б поступати. Наслідком того зростають сумніви, чи вона направду доведе до успіху. Ту свою політику Тачер стосує уже понад рік і вже не багато часу залишилося для остаточного результату. Серед консервативних політиків зростають побоювання, що невдача тієї політики стала б одним з найважчих ударів для консервативної партії тепер і на майбутнє.

ЗСА поліпшують зв'язки з Південною Америкою

Вашінгтон. — Державний департамент повідомив, що 15-го березня приїжджає до ЗСА в приватному характері генерал Роберто Віоля, який 23-го березня перебере пост президента Аргентини. Генерал Віоля відбуде зустріч з президентом Рональдом Регеном та з іншими керівниками державної політики ЗСА. З ним прибувають представники різних ділянок державного життя Аргентини, які також відбудуть ділові зустрічі. Візита президента-електа Віолі була попереджена рядом візит делегацій з інших південноамериканських країн.

Одною з перших таких візит було прибуття до ЗСА генерала Фернандо Маттеї, командира військової летунської фльоти Чіле і члена правлячої хунти, на чолі якої стоїть генерал Августо Піночет. Незадовго після того Державний департамент повідомив, що ЗСА відновлять допомогу республіці Чіле та нав'яжуть з нею ближчу співпрацю. Генерал Маттеї відбув розмови з шефом військового летунства ЗСА Лю Алленом, отримав запрошення на участь представників збройних сил Чіле в морських маневрах ЗСА на морях Південної Америки, а Державний департамент в часі його побуту зняв заборону кредитування Експортово-імпортовим банком ЗСА торгівлі з Чіле.

Після нього Вашінгтон відвідав шеф штабу бразилійських збройних сил, генерал Хозе Ферраз да Роча. З ним прибули шефи воєнної морської фльоти і летунства. Всі вони відбули вичерпні розмови з шефом штабу збройних сил ЗСА та з представниками секретаря оборони.

В тому самому часі відбув візиту до Вашінгтону генерал Гюго Банзер Суарез, колишній президент Болівії, який робить заходи, щоб знову бути обраним на цей пост. Американський Уряд ще дотепер не визнав офіційно уряду Болівії, який силою уневажнив вислід парляментарних виборів та перебрав владу при помочі війська.

В часі, коли ті представники держав Південної Америки прибували до Вашінгтону, генерал Вернон Волтерс відвідував кілька країн Південної Америки з рамени Державного департаменту і з'ясовував ситуацію в Середній Америці та спроби Москви безпосередньо і посередньо через Кубу викликувати в ній внутрішню боротьбу з метою створити умови для перебрання влади лівими елементами в спілці з комуністами.

Етнічні зв'язки тривають

Джерзі Сіті, Н. Дж. — Велику інформативну статтю про різні етнічні групи в північнозахідньому Ню Джерзі пера українки Діяни Курилко, яка є членом редакції „Дейлі Рекорд", вмістив з кількома добрими ілюстраціями цей часопис — таблоїд у числі з неділі, 1-го березня ц. р., „You", подаючи на обгортці таблоїду великими літерами назву статті Д. Курилко „Етнічні зв'язки тривають", як головний матеріял цього числа.

Авторка статті дає широкі відомості про різні етнічні групи цієї частини стейту Ню Джерзі, спиняючись довше на німецькій групі, українській, китайській, мадярській, італійській, скандинавській, грецькій і пуерто-ріканській; про групи жидівську і чорних американців вона лише згадує побіжно, бо ці дві групи не прийшли з якоїсь однієї країни, як, наприклад чорні, або ж пов'язані радше релігійно, як жиди. Тому в цілості американського масиву, хоч і мають вони свої специфіки, їх, однак, авторка — за проф. Джеймсом О'Кейн'ом — не розглядає і цікавить „нова етнічність", про яку тепер раз-у-раз чуємо.

На початку своєї статті авторка цитує вислови згаданого соціолога, професора Дру університету, і дає його пояснення до цього етнічного американського явища — намагання всіх етнічних груп зберегти себе від „перетоплення в одному казані". Цей учений, сам ірляндець з походження, пригадав історію „теорії перетоплюючого казана", яка виникла ще в 1772 році і її ініціятором був французький шляхтич. Типова версія цієї теорії полягає в тому, що за два-три покоління імігранти втратять свою мову й притаманні їм національні прикмети і набудуть характеристики туземних американців.

Але вже в році 1905 прийшла нова теорія — культурного плюралізму, яка, — каже проф. О'Кейн, — висунула думку, що етнічні групи ніколи не втрачають своєї автентичности. І, схвалюючи цей позитивний розвиток подій, професор порівнює результат такої плюралістичности з оркестрою — різні інструменти грають гармонійно і в тон американського життя.

Про українців у статті написано: „...Українці, які прибули до Гановер — тавншип, щоб працювати в паперовому підприємстві, мають такі ж сильні пов'язання з їхньою батьківщиною Україною, як і ті прив'язання, що їх тут проявляють німецькі поселенці.(...) Підприємство в якому вони працюють, мусило замикатися 7-го січня в 20-их роках, тому що багато робітників його були українці і святкували своє Різдво в цей день. Перший контингент українців прибув до ЗСА, шукаючи нового життя, але далі наплив емігрантів був зумовлений війнами, які руйнували їхню рідну країну.

В повіті Морріс українське населення зростає, бо діти імігрантів ідентифікують себе з рідними традиціями, і також завдяки переселенню українців із великих міст з причини затруднення. Ці імігранти мають сильний емоційний і інтелектуальний потяг до України, яка тепер опанована чужими впливами — Совєтським Союзом (тут авторка покликається на вислів українського місцевого діяча — Зенона Онуфрика, заступника голови Відділу УККА)... Українці бачать їхню вітчизну переслідуваною і відчувають сильне зобов'язання допомогти своїм землякам і країні."

Серед ілюстрацій є група українських дітей, яка займає площею половину сторінки таблоїду. Під фотографію подані імена й прізвища п'яти дітей і написано: „Ці діти вивчають українську мову і культуру в клясах, що спонзоровані Українським Конгресовим Комітетом Америки. Андрійко Косоновський з Виппані є ліворуч, біля нього Леся Коропей з Бадд Лейк, далі Аполлон Григорович з Медісону, Лідія Тутка з Ракавей-тавншип і Наталка Косоновська з Виппані."

Запланований семінар хорових диригентів

Едмонтон, Канада (М. Дичина). — Українське Музичне Товариство Альберти заплянувало відбути третій з черги Семінар хорових диригентів, тут, від 8-го до 23-го серпня ц.р., у приміщенні Інституту св. Івана. Попередні два семінари відбуто з великим успіхом. В кожному з них взяло участь понад 30 учасників не лише з Едмонтону й околиць, а й з других міст Канади, як з Вікторії, Бирнабі, Калгари, Торонто, Ст. Катаринс, із Америки — Детройту, Ст. Франсіско, Філядельфії та з інших міст. Студенти і учасники багато скористали з попередніх семінарів і були дуже задоволені ними, і на їх домагання намічено відбути подібний семінар і в цьому році.

(Закінчення на стор. 3)

ВІДБУДЕТЬСЯ ДОПОВІДЬ Д—РА В. ШАНДОРА

Ню Йорк, Н. Й. (Ю.Г.) — Товариство Українських Правників в ЗСА при НТШ влаштовує тут в середу, 18-го березня, у зв'язку з 42-ою річницею незалежности Карпатської України, доповідь д-ра Вікентія Шандора на тему — „Господарські і фінансові проблеми Карпатської України".

Доповідь відбудеться у Пластовому Домі, при 144 2-га авеню, початок у 6-ій годині вечора.

Кращає положення в Ель Сальвадорі

Сан Сальвадор, Ель Сальвадор. — Після стримання партизанської офензиви в січні цього року урядові війська перегрупувалися й перейшли до очищування терену. Дотепер їм удалося здобути й очистити цілий ряд партизанських баз, включно з головною в районі вулкану Кончагуа. В тій базі було головне командування партизан і його технічні засоби зв'язку, наслідком чого партизани вже не мають центрального оперативного керівництва.

Рівночасно з тим під тиском ЗСА уряд Нікарагуа обмежив можливості доставки зброї партизанам з Куби і з інших країн, що значно зменшило можливості відновлення ширших партизанських акцій.

Невдачі партизанської боротьби в Ель Сальвадорі дуже виразно відбиває совєтська преса. Донедавна її сторінки були сповнені закликами до продовжування тієї боротьби й картинами перемог партизанів. Останніх таких вісток щораз менше, а то й взагалі немає. Леонід Брежнєв, у своїй довжелезній програмовій промові на XXVI З'їзді КПСС, зовсім не згадав про Сальвадор, чим дав сигнал, що Москва програла ту ставку й відписує її.

Так само притихають войовничі виступи Фіделя Кастро, який увесь свій престиж і велику частину засобів поставив на перемогу червоних партизан в Ель Сальвадорі.

Танцюриста Степанова арештовано в Москві

Москва. — Танцюрист московського Клясичного балету Юрій Степанов, який „вибрав свободу" в січні минулого року в часі мистецького турне в Італії, а відтак добровільно повернувся до СССР, арештований на вулиці в Москві. Свідком арештування була американська репортерка, яка мала умовлену зустріч з ним і очікувала його в домовленому місці.

Степанов попросив азилю в ЗСА після того, як в січні 1980 року він рішив лишитися на Заході. Після отримання права азилю в ЗСА він прибув до Америки, але два місяці пізніше рішив добровільно повернутися до Москви. Своїм приятелям і знайомим він пояснював, що боявся за свою родину, яка залишилася в Москві. А крім цього совєтські влади пообіцяли йому, що не каратимуть, якщо він повернеться добровільно. Коли він повернувся до Москви репортери щоденника „Известия" відбули з ним інтерв'ю, яке опісля в перекрученій формі з різними вигадками появилося в тій газеті. Степанов публічно заперечив, що він такого інтерв'ю не давав. Своє незадоволення висловив він також припадково зустрінутим закордонним репортерам, яким він також подав, що дуже жалує що повернувся до СССР. Під час короткого перебування в ЗСА він зорієнтувався, які великі можливості він мав на Заході розвивати своє мистецтво, чого він зовсім не має в СССР.

Після таких заяв ним зацікавилося КГБ. Його почали переслухувати, слідкувати за ним, врешті арештували. Американська репортерка Ен Гаррелс, яка була свідком його арешту, заявила, що Степанов у часі арешту був дуже спокійний, навіть усміхався так, що можна було набрати враження, що він ані не заскочений, ані не стурбований.

У світі

ЧОРНІ ПАРТИЗАНИ в Зімбабве, колишній Родезії, продовжують нападати на білих поселенців і їх вбивати. Ці напади відзначуються особливою жорстокістю і світова преса звертає увагу на те, що ані органи ОН, ані ніякі міжнародні організації оборони прав людини не звертають на ці напади і вбивства ніякої уваги. Останньо група таких партизан напала на фарму родини Рукс у південній частині Зімбабве, недалеко форту Вікторія. На фармі було тільки подружжя Рукс, обидвоє понад 60 років, які не були в стані боронитися. Партизани на очах чоловіка серією з машинової пістолі вбили його жінку, а тоді зробили це саме з ним. Уряд Мугабе неодноразово закликував і давав доручення припинити збройні виступи й здати зброю, але це не дало достатніх наслідків. Останнім часом урядові війська перейшли до акції ліквідації партизанських груп, але такі акції виявилися важкими й кровопролиними.

ГОЛОД У ДЕЯКИХ КРАЇНАХ східньої і середньої Африки прибирає щораз гостріші форми, а в деяких країнах множаться випадки голодової смерти. До країн, у яких панує голод належить також Уганда, важко знищена недавніми воєнними переходами. Воєнні знищення й посухи знизили цьогорічні жнива до однієї третьої нормальних жнив, а запасів ніяких не було. Організація Об'єднаних Націй розпочала акцію допомоги й звернулася до різних країн з проханням, щоб вони прилучилися до неї. Одною з перших, яка включилася у цю акцію, є Швеція, яка не лише вислала поважні харчові засоби, але також групу людей, які займуться медичною й іншими формами допомоги. Шведську групу зразу вислано в найбільш загрожений голодом терен, де вже появилися недуги зв'язані з довгим недоїданням і голодуванням.

ДЕРЖАВНА ПРОКУРАТУРА в Тегрaні виготовила акт обвинувачення в шпигунстві проти колишнього заступника прем'єра Мехді Базаргана, а опісля амбасадора до Швеції — Аббаса Аміра Ентезама. Процес проти обвинуваченого, який знаходиться у тюрмі від грудня минулого року, почнеться 17-го березня ц. р. Обвинуваченому прокуратура закидає співпрацю з Сі-Ай-Ей та іншими американськими чинниками. Прокуратура звернулася за посередництвом радіо до всіх мешканців Теграну голоситися на свідків проти обвинуваченого Ентезама. Публічна опінія Теграну припускає, що це має бути один з цілої серії подібних процесів запланованих на найближчий час.

ІРАНСЬКИЙ ПАРЛЯМЕНТ, у якому більшість складається з членів Ісламської республіканської партії, виніс дуже важливе засадниче рішення, вістря якого спрямоване проти президента Абольгассана Бані-Садра. Парлямент рішив позбавити президента права призначувати членів кабінету міністрів, чи затверджувати їх, а передав це право повністю і без обмежень прем'єрові. Негайно після цього рішення парлямент затвердив двох міністрів, на яких не погоджувався президент, заявляючи повний брак компетенцій з їхнього боку. Йдеться про міністра торгівлі Госсейна Каземпура Ардебілі і міністра фінансів Госсейна Немазі. Їм обидвом закинув президент, що вони не мають ніякої фахової освіти в тій ділянці, ані найменшої практики. Чергове призначення буде на міністра закордонних справ. Іран, після уступлення Задега Готбзадега, ще й дотепер не має міністра, бо всі кандидати, яких висовував прем'єр Махоммед Алі Раджаї були ісламськими фанатиками, але зовсім без досвіду чи будь-якої відповідної освіти.

В ІЗРАЇЛЬСЬКОМУ ПАРЛЯМЕНТІ відбулося характеристичне голосування, вислід якого не має практичних наслідків, але яке відіб'ється поважним відгомоном у внутрішній та закордонній політиці. Голосування відбулося над внеском правого крила парляменту, щоб законом формально прилучити височину Голян до Ізраїля, як його нерозривну частину. Височину Голян здобули ізраїльські війська у шостиденній війні 1967 року і відтоді вона фактично стала частиною Ізраїля. Уряд поселює там нові колонії, розбудовує дороги, укріплення й загально змінює той терен під кожним оглядом, не маючи найменшого наміру віддати його Сирії. Височина Голян домінує над великою частиною північного Ізраїля й доки вона була в руках Сирії, сирійські військові частини обстрілювали ізраїльські поселення, навіть поодиноких селян у полі. Завдяки здобуттю височини Голян Ізраїль зміг забезпечити цю частину країни.

В Америці

ПОСАДНИК АТЛАНТИ в Джорджії Мейнард Джексон виступив із закликом до мешканців міста і осіб доброї волі, щоб вони писали своїм законодавцям і домагалися додаткової фінансової допомоги від федерального Уряду Атланти, поліційні чинники якої все ще не можуть розв'язати загадкового масового вбивства негритянських дітей. Як відомо, поліції допомагають службовці федерального Бюра Інвестигацій (ФБІ), які на протязі трьох останніх місяців наполегливо працюють над цією справою. Досі в Атланті були замордовані 20 чорних дітей. Посадник Джексон уважає, що Атланта потребує більше фінансової допомоги. Крім федерального Уряду місцеві фінансово допомагають приватні підприємства і окремі люди. З Ню Йорку до Атланти виїхало навіть 10 членів так званих „ангелів хоронителів", молодих людей добровольців, які виконуватимуть охоронну службу в підземках переважно нічною порою. Вони також хочуть причинитися до викриття злочину в Атланті.

ЗАПРОПОНОВАНІ ПРЕЗИДЕНТОМ Рональдом Регеном бюджетові обмеження сильно пошкодять Пуерто Рікові, може більше як деінде на континенті в ЗСА, де багато стейтових урядів добре загосподарені і можуть давати собі сяк-так раду, — заявив комісінер коммонвелт Бальтазар Коррада дель Ріо, який передбачає, що зменшення федеральних фондів для острова на суму 650 мільйонів долярів і 300 мільйонів на харчову програму („фуд-стемпс") спричинить небаиіку кризу в економії Пуерто Ріко. Приблизно 30,000 осіб втратять працю, біля 500,000 будуть пробувати поселитись у великих містах ЗСА і Пуерто Ріко може стати другою Кубою, бо відосередні елементи подвоять свою підривну активність з метою відірвати Пуерто Ріко від Америки. Другий речник Мігуель Гернандез Агосто, президент сенату, заявив, що безробіття у Пуерто Ріко напевно зросте з 19до 30-40 відсотків після прийняття Конгресом ЗСА програми президента Регена.

РЕЧНИКИ АДМІНІСТРАЦІЇ президента Роналда Регена намагаються „прочистити шляхи" для номінації ген. Едварда Л. Ровні на директора Агенції контролі зброї і роззброєння, не зважаючи на спротив ліберальних сенаторів і сенатора Чарлза Персі, голови сенатської Комісії для закордонних зв'язків. Ген. Ровні був репрезентантом Пентагону у переговорах про скорочення стратегічної нуклеарної зброї із Совєтським Союзом. Він зрезигнував з цього становища у 1979 році, коротко перед тим, як президент Джіммі Картер і совєтський лідер Леонід Брежнєв підписали договір у Відні (САЛТ II), бо він не погоджувався з багатьма параграфами цього договору. Сенатор Персі вже раніше заявляв у розмові з державним секретарем Александром Гейгом, що він і багато інших сенаторів не будуть підтримувати кандидатури Ровні. Очевидно, демократи використовували нерішучість республіканців, які застановлялися чи взагалі потрібно такої агенції.

БАГАТО ЧЛЕНІВ Палати Репрезентантів обидвох партій заявили генеральному прокураторові Вілліямові Ф. Смитові, що вони затривожені пропозицією Адміністрації президента Роналда Регена зменшити штаб робітників Служби імміграції і натуралізації і скоротити фонди для праці цієї важливої установи. При тому вони підкреслили, що навіть при сьогоднішньому складі Служба не може дати собі ради з напливом нових імігрантів і не може ефективно боротися з нелегальною імміграцією з південно-американських країн.

ЗАМІСТЬ БУТИ ВДОВОЛЕНИМ популярністю президента Роналда Регена в народі, деякі республіканські стратеги побоюються, що американський нарід надіється забагато від Президента і тому існує небезпека, що у випадку хочби маленької невдачі його економічного пляну для поправи економічного стану країни, голосуючі американці можуть повернутися проти нього, як це було у випадку з колишнім президентом Джіммі Картером.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Svoboda USPS (30-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.
Subscription: 1 year — $30.00, 6 months — $16.00, 3 months — $9.00. UNA members 65¢ a month. Change of address — 50¢. Make checks or money orders payable to "Svoboda".
Postmaster: Send address changes to "Svoboda", P.O. Box 346, Jersey City, N.J. 07303.
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Прозріння Вашінґтону

Майже рік тому Палата Репрезентантів мінімальною більшістю голосів (202 на 197 голосів) — в результаті домагання президента Картера „допомогти сандіністам (марксистам) скріпити владу в Нікараґуа — ухвалила одноразову матеріяльну допомогу цій країні в сумі 75 мільйонів долярів.

Урядова хунта в більшості складалася із сандіністів, а тих кілька незалежних членів витиснено з хунти. Деякі демократи в Конґресі обвинувачували тих 78 конґресменів — демократів, які голосували проти допомоги, що вони нібито хотіли „скомпромітувати" президента Картера.

Тепер, однак, виглядає, що всі ці республіканці, консервативні демократи та „незалежні" мали оправдані причини голосувати проти допомоги Нікараґуа. Навіть президент Картер, який у вересні 1980 року вважав, що Нікараґуа „не йде наліво", діяметрально змінив своє становище перед своїм виходом з Білого Дому.

Тодішній державний секретар Едмунд Маскі, який спочатку був за допомогою для Нікараґуа, як чесна людина й патріот, також змінив своє становище і не вагався публічно ствердити, що „немає найменшого сумніву, що ліві повстанці в Ель Сальвадорі отримують кубинську зброю з Нікараґуа.

Не зважаючи на це, деякі члени Конґресу і в дальшому підтримували рішення Картера та навіть привозили заяви від членів сандіністичного директорату, які під присягою запевняли, що в Нікараґуа немає „рук Куби". Конґресмен Лі Гамілтон, демократ з Індіяни, наводив слова члена хунти Томаса Борґе, одного з найчільніших нікараґських терористів, якого вишколено в Кубі. У своєму звіті, Гамілтон твердив: „Він (Борґе) сказав, що новий уряд ніколи не думав вмішуватися у революційні рухи в чужих країнах"... Від нього навіть вийшла пропозиція присяги, що Нікараґуа не візьме участи в інших революціях. Ще інший член хунти-директорату, Баярда Арце, рішуче заперечив начебто Нікараґуа вмішувалася у справи інших країн. Він навіть заявив, що „ми не повинні брати до уваги такі нісенітниці, які поширюють вороги Нікараґуа для компромітації її доброго імени між сусідами нашої країни"...

Конґресмен Клемент Заблоцкі, демократ із Висконсин, ще в липні 1980 року сказав: „ми свідомі, що існують окремі й ізольовані випадки, що нікараґські сандіністи є замішані в акції у сусідніх країнах, але вони діють на власну руку, а не на приказ уряду."

Із цілої суми 75 мільйонів долярів допомоги для Нікараґуа залишилося ще 15 мільйонів долярів, що їх Уряд Реґена відмовився доставити для Нікараґуа. По довшій перевірці Уряд ЗСА зібрав незаперечний доказовий матеріял про активну ролю уряду в Нікараґуа для своїх лівих, політичних товаришів в Ель Сальвадорі. В додатку, 4-го березня ц. р. пресові звідомлення з Манаґуа, столиці Нікараґуа, подали, що двох членів хунти — Артура Круз Порраса і Мойсеса Гассана Моралєса, не-сандіністів, усунено з п'ятьчленної хунти, залишивши Сандіністський національний визвольний фронт при повній контролі уряду в Нікараґуа.

Усякі заперечення членів хунти, що вони не мають нічого спільного з кубинцями, мають таке саме значення, як заперечення Брежнєва і Кастра про те, що вони нібито „не піддержують визвольних марксистських рухів" у Центральній Америці чи Африці.

Володимир Левенець

ЧИ ПОЛЬЩА ПЕРЕД ІНВАЗІЄЮ?

Західня світова преса, а серед неї також такі широкопочитні журнали, як „Ю. С. Нюз енд Ворлд Ріпорт" і „Тайм", та засоби масової інформації поволі, але послідовно признають, що ідея відпруження, на якій виросла і розбудувалась утопійна політика детанту західнього світу з комуно-московською тоталітарною імперією, майже повністю скрахувала, була визнана нереальною, ілюзійною і шкідливою для країн вільного світу. Правда, така переміна в оцінці політики Заходу у відношенні до совєтської тоталітарної системи наступила мабуть вперше після брутальної совєтської військової інвазії на Афганістан і у висліді рішення СССР перегнати З'єднані Стейти Америки і їхніх союзників в озброєнні.

Немає сумніву, що причиною цих змін у закордонній політиці Заходу і дещо змінній стратегії у відношенні до СССР був також вибір Роналда Реґена, республіканця, здецидованого антикомуніста, на Президента ЗСА, який вже від перших днів свого урядування вирішив говорити з Москвою зрозумілою для неї мовою, мовою сили і рішучої перестороги. Президент Роналд Реґен вважає, що доба обдурювання, застрашування, погроз та інших шикан мусить остаточно закінчитися, якщо кремлівські лідери реально думають продовжувати співпрацю із Заходом на базі рівний з рівним.

Польська проблема

У такій змінній політичній ситуації і настанові Заходу до комуністичного світу, також польське, спочатку робітниче, а потім також політичне питання, набирає важливости і значення у міжнародній політиці. Кількаразові перестороги Державного департаменту ЗСА проти евентуальної інвазії на Польщу військ держав Варшавського Пакту і особисте втручання у польське питання президента Реґена і державного секретаря Александра Гейґа вказують на те, що Захід рішений у цьому випадку діяти більш серйозно і не компомітувати себе тільки декляративними заявами чи обмеженнями торгівлі з Москвою, яке не може покласти на лопатки комуно-московської імперії хоча б з огляду на брак єдности в західньому антикомуністичному таборі, що готовий торгувати навіть з дияволом, аби тільки забезпечити собі доходи і уявну безпеку зі сторони СССР супроти своїх країн. Гірким прикладом щодо цього може послужити поведінка трьох найбільших західніх держав - Великої Британії, Франції і Західньої Німеччини, які, навіть у випадку розпачливих старань президента Реґена обмежити витрати в середині країни до мінімуму тільки для того, щоб перекинути відповідні суми на збалянсування і поправу військової сили ЗСА, скорочують власні оборонні бюджети і збільшують торгівлю з Москвою.

Про ці й інші слабості Заходу дуже добре знають у Москві і тому кремлівські лідери застосовують супроти Польщі тактику війни нервів. Здійснюють вони це при допомозі сателітних держав, зокрема Східньої Німеччини і Чехо-Словаччини, які побоюються, що робітничий рух і створення дійсно вільних робітничих професійних спілок може перекинутися до інших сателітних країн, а також і до самого Совєтського Союзу, у якому, до речі, вже віддавна нуртують тенденції робітництва до створення справді незалежних профсоюзів, які дбали б про інтереси робітництва, що його від самого початку так званої Жовтневої революції експлуатує комуністична тоталітарна влада.

Доказом такої тактики війни нервів можуть послужити останні наради „на найвищому рівні" в Кремлі з участю Леоніда Брежнєва і Станіслава Кані, які свідчать, що проголошення прем'єр-міністром польської Народної Республіки Войцєхом Ярузельським і апробоване вільною профспілкою „Солідарносьць" 90-денне перемир'я, загрожене в цьому випадку не з вини страйкуючих робітників чи — як каже совєтська пропаґанда — „ворожих до комунізму сил", але з вини комуно-московських інперіялістів і їхніх варшавських васалів, які вбачають у вільному робітничому русі загрозу для існування комуністичної системи не тільки в Польщі, але у цілому совєтському бльці.

Інакше не треба було ще й ще раз пригадувати полякам про існування так званої „доктрини Брежнєва", на підставі якої війська Варшавського Пакту окупували силою Чехо-Словаччину і здушили в зародку „празьку весну" в 1968 році, чи лякати поляків „внутрішньою реакцією" або „імперіялістичними силами", які стримлять, мовляв, до перехоплення ініціятиви у свої руки і відірвання Польщі від комуністичного бльоку. Досі ані вільна профспілка „Солідарносьць", ані жадний репрезентант польського народу на батьківщині чи закордоном такої тези не пропонували, здаючи собі справу з ґеополітичного положення, у якому опинилась Польща після Другої світової війни.

Імперіялістичне зазіхання

Москва, як відомо, перед кожним злочином, перед кожною військовою інтервенцією лякала людство маривом „західнього імперіялізму". Так було в 1968 році в Чехо-Словаччині, а перед тим — у 1956 році, на Мадярщині; таке повторилось у 1979 році в Афганістані. А „доктрина Брежнєва" була видумана тільки для прикриття комуно-московського імперіялізму, який ще й досі має за мету поневолення вільного світу і накинення свободолюбним країнам своєї рабовласницької системи.

Тому слушно пишуть польські екзильні газети, що тактику Брежнєва можна цілком сміливо прирівняти до такої ж тактики Гітлера,

(Продовження на ст. 4)

З НАШИХ БУДНІВ

За спадок з Америки

Дорога Сестриця з Рідного Краю, коли вже напише мені листа, то це прошу Вас гречно, такий лист, що хоч зразу висилай його до Філядельфії на конкурс на українську гумореску, або й навіть на українську новелю, там же!

І так на початку цього Великого Посту надійшов трагічний своїм змістом і формою лист, що сповіщав про наглу і несподівану смерть одного з моїх старокрайових кузенів, Славка, вуйка Максима Миськового — сина!

„В ніч проти Стрітення, — пише сестра Оля атраментовим олівцем-самописом, - зірвалась була над селом страшна буря з громами й блискавками і так щось клекотало й варилося в хмарах, що всі люди в селі, які ще не забули христитись, христилися тихцем в тривозі й шопотом читали молитви та й говорили:

— Ой, Господи, то якийсь дідько в лісі повісився, що тепер так світ обертом ходить!

Аж рано-вранці, коли люди повставали з берлоґів, та поснідали, та повиходили з хат, тоді показалося, що це жаден дідько в лісі повісився, а наш фаміліянт, вуйка Максима син, Славко, не в лісі, а таки в своїй хаті, на горищі, покінчив з життям, а простіше сказати — таки повісився!

А яка вперта була, нужда! — хоча небіжчика не годиться гудити й поганими словами називати, але ж як затявся, як сказав собі, що до трьох разів штука, то й свого доконав!...За першим разом либонь шнурок був затонкий, або вішальник затяжкий, бо відірвався і впав з горища та по сходах скотився до сіней... За другим разом підобрав собі вже міцнішу мотузяку, але люди через вікна підглянули, прибігли в пору, відрізали, відтерли, барбоса, і поклали на бамбетлі спати... Трохи коло нього посиділи, погуторили, та й пішли до своїх трудових занять, як пишуть наші газети. А він, кажу тобі, гунцвот, тільки так прикидався, що ніби-то спить, а тільки люди з хати, а він — гиц! — з бамбетля, та на вишку, та зашморгнув петлю на шию але цим разом уже йому пощастило, бо ані стричок не обірвався, ні рятувальна бриґада не наспіла рятувати...

Хоч воно може не випадає і гріх таке писати про рідного кузена, але скажу тобі правду, що ніхто в селі по ньому не плаче, і добрим словом його не спом'яне, бо то все пішло за той спадок з Америки, за той масток, що його наша небіжка Тьотя Ганка залишила його татові, Максимові...

А небіжчик вуйко-Максим, хай з Богом спочиває, теж недалеко втік із натурою від свого синаші! До смерти обіцяв, що запише спадок Славкові, а вмираючи зробив тестамент, і все записав дочці, Ромі, Славковій сестрі.

А Славко, ховаючи в серці страшний жаль до тата і велику ненависть до рідної сестри, помстився на них обоїх у той спосіб, що покінчив з самим собою... Або, зробив їм на злість, а собі — на погибель!"

Ікер

Людмила Волянська

ЗАКРІПАЧЕННЯ ЖІНКИ В СССР

Міжнародний Жіночий День 8-го березня відмічено по всій совєтській імперії і цього року, хоч і не з такою помпою, як це було давніше, коли було легше й успішніше дурити підсовєтське бідолашне жіноцтво „рівністю", „свободою" і іншими неправдами про „заможне життя", „забезпечену старість" і „безтурботне дитинство" їхнім дітям тощо. Про неправдивість цих проголошень і про справжню долю сучасної „кріпачки", підсовєтської жінки, яка становить головний контингент чорноробів на всіх виробництвах, вантажників на розвантажувальних станціях (вручну), невільниць-доярок по колгоспах (і теж вручну). і всіляких вичищувачів бруду по „свинофермах", знаємо хоча б з таких ґрунтовних праць, як І. А. Курганова „Женщины и коммунизм", яка вже є з нами кільканадцять років (1968), і з безлічі статтей, розвідок і есеїв на ту тему на всіх мовах світу — праць багатьох соціологів, економістів і політологів, і зі свідчень дисидентів, які засудженні по тюрмах там, або вирвалися сюди, у вільний світ.

В самвидаві на перше місце треба поставити хіба чудовий есей Євгена Сверстюка „На свято жінки", надрукований вже в збірнику „Широке море України" на початку сімдесятих років, і в окремій книжці Євгена Сверстюка „Вибране", що появилася у видавництві „Сучасність" у 1979 році.

„Жінка в колгоспі — велика сила. — з болючою іронією пише Сверстюк і продовжує. — Цей нецеремонний афоризм великого циніка (Сталін. — Л.В.) зформулював фактичний стан рівности жінки...Рівність обернулася потворною гримасою проти неї (жінки). виснаженої й обтяженої сім'єю...(Війна) закріпила жінку на найважчих роботах, зробила її вдовою й одинокою матір'ю... Найважчі і найдешевші роботи в місті теж виконує ця сила. Копає рови. Асфальтує дороги. Вивозить за місто сніг Носить цеглу. Будує місто, в якому не житиме..."

Про цю бідну колгоспницю, закріпачену сучасну жінку з села, писав уже Симоненко, як то в совєтських газетах „Застрибають веселі цифри у ґрунтовно важких статтях, та не встане з словесних вихрів многотрудне її життя..." У колгоспному українському селі 95 відсотків сільсько-господарських робіт виконується жінками.

Але ось міська жінка. Чи ж щаслива вона? Бо й тут обтяжена материнством і обов'язковою працею за низьку-низьку зарплату. А працювати треба. Ось як дає собі раду (і це не виключення, а норма) вона: „Юна мати, рахівник, яка працює в міністерстві хемічної промисловости, хвора на туберкульозу, з туберкульозним чоловіком (ця хвороба є епідемією скрізь у СССР. — Л.В.) дев'ять місяців стояла в черзі, чекаючи вакантних місць у яслах і в дитячий садок.

Дітей, хлопчика 9 м-ців і дівчинку 4-ох років, замикала в кімнаті, і сама відходила на працю, не маючи ніякої можливости відвідати їх на перерву, тому що працювала півтори години їзди від дому. — " Прийдемо з Володею (чоловіком) додому після праці — жити не хочеться, — розповідає вона. "Вітька весь мокрий, весь від личка до ніг засмарований. Нінка спить, вся бліда, під оченятами синці, як у дорослої. Сусіди розповідають, що страшенно кричала і плакала цілий день (замкнена ж сама в хаті з братиком протягом приблизно десяти годин кожного дня! — Л.В.)". А коли нарешті дітей влаштувала, то молода мати ходила, як іменинниця, і говорила, що щасливішої людини від неї нема на світі". — читаємо в названій вище книжці Курганова на стор. 213.

Людина, яка прожила в Америці, чи будь-де у вільному світі, не може просто повірити в таку ситуацію. Тут, навпаки, матір судили б, якщо б залишила самих дітей у приміщенні на навіть короткий час, — як про це знаємо з випадків вогню, коли мати пішла до сусідів, наприклад, порозмовляти, а замкнені малі діти почали бавитися сірниками і т.п. Тож тут така мати, що не подбала заздалегідь про „бебісітера", — а кошти їй, як вона незаможна, і так дає „Велфер", — буде притягнена до судової відповідальности.

Зовсім інакше в совєтському „раю": там, як правило, залишаються самі діти, замкнені вдома, як у цьому уривку, не вигаданому, а документально правдивому.

Виключення ж становлять тільки ті родини, де якимсь чудом збереглася до старости, не вмерла з виснаження й голоду, старенька бабуся. Тоді її внуки (чи правнуки, хоч це і дуже рідше: жінки в совєтах не живуть довго на тих гараздах, про які знаємо аж надто добре з теорії і практики) не зазна-

(Закінчення на стор. 4)

НА МИСТЕЦЬКІ ТЕМИ

Лисенкові пісні у Ню Йорку

Це відомо хіба кожному, що політична неволя Совєтського Союзу позбавляє наш народ не тільки державности, але й розвою та поступу української культури. Третій пополудень із циклу **чотирьох концертів української музики - пісень М. Лисенка** в Українському інституті, це нам пророчисто пригадав. Адже концерти сольових пісень, а особливо безсмертних Лисенкових, повинні повсякчасно відбуватись в Україні, як ось концерти Шуберта чи Шумана в Німеччині, бож кожний народ постійно прославляє своїх композиторів. Їхні ж пісні приносять славу не тільки їм самим, але і власній нації. Однак нині в Україні зрідка лунають пісні **Людкевича чи Барвінського**, але і Лисенка чи Ревуцького та і всіх інших музикотворців, якщо в їхніх творах не вихваляється комуни чи Москви. А директиви поневолювача вказують і „дораджують", щоб виконувати музику „братніх" композиторів.

Автор цих рядків лав в 1961 році у Ню Йорку, найправдоподібніше, вперше узагалі, концерт Лисенкових сольових пісень, т.зв. „Музики до Кобзаря", і треба було дожидати аж цілих 20 літ, щоб знову можна було почути повний концерт сольових пісень (теж і дуетів) батька української музики. Це тут, на **поселення, де наших співаків** небагато. Очевидно, якщо б українська культура на батьківщині мала право свобідного розвою і вияву, то продукції Лисенкових пісень можна було б почути і сотні разів в рік повсюди.

Цим разом демонстрація Лисенкових пісень була виконана двома співаками тенором Едвардом Іванком і басом Андрієм Добрянським при співучасті піяніста Томи Гринькова. Тенор Іванко з Канади, де він часто співає і має свою телевізійну програму на Сі-Бі-Сі, а крім цього виступає в Англії та в Ню Йорку на Бродвеї. Перед українською публікою в Ню Йорку він виступив вперше.

Повчально і культурно було, що програмка концерту інформувала про Лисенка, співаків і піяніста. Однак про Лисенка треба було

(Продовження на ст. 3)

В. Верва

„НЕОФІТИ", ПОЕМА Т. ШЕВЧЕНКА, В СУЧАСНІЙ ПОНЕВОЛЕНІЙ УКРАЇНІ

(У)

Треба також згадати вірш Миколи Холодного „На могилі Шевченка", у якому він каже:

Боже! Як нам себе зґубити
В цій родині, де рідні не видно.
Як його шанувати й любити
з вказівками партійними згідно?
На возі нас приспали лнощі.
Довкіл — день. Та не встали ми ще.
Перележана куля не свище.
Нею граються діти в глинищі.
Чи відчизну ми їм, чи підробку
прикриваєм серпом і молотом,
кричучи із гробів, що в нагробку
мерехтить наша мова золотом!
Слинять мову ту вчені діди,
мов актори приклеєну бороду.
А не дай їм тії бороди, —
вони завтра ж попухнуть з голоду.
Боже! ноги ти дав нам нащо?

Ми не вміємо ними ходити.
Є протези чужі, гаращо.
Але треба ж за них платити
Ну, нічого. Уріжем поли,
але боргу за те не матимем.
Хоч тим часом на власнім полі
колоски крадькома збиратимем.
Так було і так доти буде
доки жовтень хова нас під листом...
Та коли ж наше слово, люди,
заговоре над рідним містом?!

А Олесь Бердник, не згадуючи імени Тараса Шевченка, а тільки слово „кобзар", і каже:

Кобзарю, кобзарю, куди ти прямуєш ?
— На вольную волю...
Кобзарю, кобзарю, хто шлях тобі вкаже ?
— Вітри в чистім полі...
Вітри в чистім полі...

Кобзарю, кобзарю, що в полі шукаєш ?
— Прадавню могилу...
Кобзарю, кобзарю, а що в тій могилі ?
— Незміряна сила !...
Незміряна сила !...

Кобзарю, кобзарю ! Чи сила та встане ?
— Устане, повстане !
Кобзарю, кобзарю, коли те настане ?
— В уроче світання!
В уроче світання !

Кобзарю, кобзарю, в очах твоїх темно !
— А в думці світає...
Кобзарю, кобзарю, ти плачеш печально !
— А серце співає...
А серце співає...

Кобзарю, кобзарю, чи вернешся з поля ?
— Вернуся, вернуся...
Коли, мій кобзарю ?
— Як встане з могили
Забута Матуся,
Прадавня Матуся...

Це такі голоси про Шевченкового Духа в поезії у поневоленій Україні. А в прозі, зокрема в публіцистичних статтях „самвидавів", відчувається діяння Шевченкового Духа в багатьох статтях; в одних — під час згадування Шевченкового імени і прізвища, а в других — у зовсім виразних натяках.

Взяти б для прикладу статтю Івана Бойчака „На пульсі епохи", у якій він каже:

..... Молода поезія є важливим, органічним складником сучасної нашої поезії, її активним і, безперечно, найперспективнішим ударним загоном. Обрії молодого поетичного покоління широкі, можливості — великі. І не тільки тому, що воно молоде і в нього все попереду, а насамперед тому, що початки його творчости, формування і розгортання цієї творчости щасливо співпадають з тими великими революційними процесами оновлення, які відбуваються в усіх сферах буття нашої країни і народу, з тими докорінними історичними змінами, які сталися в житті усього людства.

Якщо буремні роки революції народили, ніби вихлюпнули із своїх клекотливих надр цілу плеяду видатних художників слова, то нинішня епоха, яка не тільки не поступається попередній своїм революційно-перетворювальними наслідками для долі країни, народу, для долі усього людства, більше того — вона круто змінила його історію, — така епоха не може не дати талантів, вартих її, рівних їй. Можливо, сьогоднішні молоді поети і не стануть художньо-поетичними і духовними речниками цієї епохи, володарями її дум, (це залежить від багатьох причин), але вже й сьогодні здобутки молодої поезії стають помітним чинником духовного життя народу.

Ось чому усе, що є в сучасній нашій літературі непідробно талановитого, живого, творчого, мислячого, незалежно од віку, досвіду, заслуг, щиро, не кривлячи душею, вітає появу молодих талантів: ' Здрастуй, плем'я молоде, незнайоме !" ' Так, і незнайоме. Незнайоме не тому, що перед нами Івани без роду і племени, не тільки тому, що його потенційні можливості невідомі, але й тому, що це справжні поети, а справжня поезія — завжди їзда в незнане, незвідане".

Згадує також Шевченка Іван Світличний у статті „Гармонія і альґебра". Він признається що:

„Полум'яне слово Шевченка я полюбив змалку. Тільки довгий час моя любов була темна, святою наукою не просвіщенна. Любив — і все. А чому, навіщо, за що — цього не розумів.

І вирішив я свою любов науково просвітити. Просвітити капітально й фундаментально. Різні каганці науки — газетні й журнальні статті — я одразу відкинув як несолідні. Якщо вже грітися, так від самого сонця — і я взяв чотири, видані останнім часом, найфундаментальніші дослідження про мову Шевченка: працю П.О. Петрової ' Шевченкове слово та поетичний контекст. Використання займенників у поезіях Т.Г.Шевченка' (Х., 1960), монографію В.С. Ващенка ' Мова Тараса Шевченка ' (Х., 1963), книжку І.К. Білодіда ' Т.Г.Шевченко в історії української літературної мови' (К., 'Наукова думка', 1964.) збірку статтей ' Джерела мовної майстерности Т.Г. Шевченка' (К., Вид-во АН УРСР, 1964).

Вищезгадані праці буквально приголомшили мене оригінальністю й новизною думки і, якщо можна так сказати, капітальністю своєю фундаментальности. І я подумав: а що, як широкий читач не знає про них ? І любить собі Шевченка, як і раніше, сліпо й непросвіщенно ? І не згадується про любов наукову, любов капітальну і фундаментальну ?

Так народилися ці мої скромні нотатки, що я їх пропоную ласкавій увазі люб'язного читача. Хай же будуть вони компасом для тих, хто не побоїться найглибших глибин наукової мудрости і захоче полюбити Шевченка твердою науковою любов'ю."

Іван Дзюба у статті „Від молитов до дум" ось такими словами підкреслює велич Шевченкового Духа і його вплив на молоду ґенерацію:

„ Знаменитий Шевченків ювілей покликав величезну, досі небачену і ні з чим незрівняну кількість публікацій, так чи інакше пов'язаних з пам'яттю Кобзаря. Не бракувало і поетичних маніфестацій з боку українських радянських поетів, які вважають себе — одні з повним, інші з більшим чи меншим правом, а дехто і ' в явочному порядку ' — спадкоємцями великого Шевченка. Це мало бути не звичайне пожвавлення ' до дати ', а широка активізація, перевірка, збагачення традиційної і такої важливої для української літератури, неминучої, щоразу необхідної шевченкової теми. Наскільки це було вшануванням Кобзаревої пам'яті, думою і ділом, мислю і трудом, а наскільки — банальна ювілейщина, хто осягнув Шевченка і побільшився з нього, а хто тільки кружляв кадило та роз'юшував коліна в поклонах, — в цьому належало б розібратися критиці. Її ж прямий обов'язок — оберігати Шевченка від тих прочан, що забувають біблейське правило:

(Закінчення на стор. 4)

ДОСЛІДНИКИ ГАРВАРДСЬКОЇ школи здоров'я заявили, що кава також спричиняє рака, головно підшлункової залози. Пов'язаність рака із питтям кави є тільки статистичне і потребує дальших дослідів, але саме відкриття було великою несподіванкою в наукових колах. Над цією справою будуть вестися дальші досліди.

НЕВЕЛИЧКА КРАЇНА Середньої Америки — Белізе, яка втиснена між Караїбським морем, Ґватемалею та Мехіком і є колонією Великобританії, отримає незабаром самостійність. Ґватемаля хотіла прилучити її до себе, але Великобританія, яка відповідає за неї, противилася тому. Тепер обидві країни й уряд Белізе підписали договір, яким висловили згоду на самостійність Белізе з 1-го січня 1982 року.

Лисенкові пісні...

(*Продовження зі стор. 2*)

подати відомості про його значіння, як творця української національної музики. А його твори, видані в Києві в 1952 році, що мали бути комплектними, наслідком цензури Совєтського Союзу ними не є. Коли ж при заголовках подається і зміст пісень по-англійськи, хоч це справа дискусійна, то неодмінно і конче треба видрукувати — хай і латинкою — українські заголовки пісень.

Самий концерт розпочато дуетом прекрасної пісні про молодість і „цілого чоловіка" в суспільстві до слів Франка „Не забудь, не забудь юних днів." З цієї пісні-солівки створив Лисенко дует, а Людкевич послужився заголовком у своїй знаменитій симфонічній поемі. В голосово добре виведеній пісні, початкове темпо було швидше і це збивало настрій. Потім почули ми дует: „Тече вода" (слова Шевченка) і „На провесні" (слова Лесі Українки), що відзначались гармонійним звучанням і безпосередністю виконання. У сольових партіях Добрянський відспівав деякі з найкращих пісень Лисенка до Шевченкових віршів, ось вони: „Реве та стогне", „Минають дні", „Страшний косар" і „Доля". „Косар" був би зробив ще більше враження, якби темпо було ще енергійніше і з драматичнішими акцентами. Проте всі пісні були виконані бездоганно і переконливо, а найбільш успішно випала одноразова „Минають дні", що й потвердила публіка своїми оплесками.

Тут належало б завважити, що Добрянський починає співати деякі пісні в баритоновому реґістрі. Воно означає, що він, набуваючи верхи, за природним законом може втратити низькі тони. Треба б тоді добре обдумати, чи така зміна голосового діяпазону буде корисною і практичною. Бо можна до баритонових верхів не дійти, а, занедбавши долину, її втратити. А це була б шкода.

На закінчення першої частини проспівали співаки ще дуети: „На півночі, на кручі" (слова Гайне, в перекладі М.Славинського), народну в формі баркаролі „Пливе човен" та „Ми заспівали й розійшлись" (слова Шевченка). Хоч в баркаролі придалось би було більше легкости і гнучкости голосової, пісня „взяла" слухачів. Бож і мистецький акомпаньямент Гринькова допомагав в осягненні повного успіху.

По перерві виконав Добрянський музикально „Спів Яреми" з „Гайдамаків", а Іванко арію Андрія з опери „Тарас Бульба". Ця розмрійно-лірична арія особливо подобалася слухачам. Іванко, як співак, має дві цінні прикмети: гарний тембр голосу і серце в співі. А це великі плюси.

Наприкінці концерту в інтерпретації Добрянського ми почули баритонову арію Остапа з „Тараса Бульби" (лібретто Старицького) і дует Андрія та Остапа з цієї ж опери. А на „біс" докинули співаки ще відомий дует „Коли розлучаються двоє" та „Гроза пройшла". Оплески були щирі, гучні і довготривалі; публіка цим разом була найчисленніша.

По концерті за чаркою вина і солодким розмови протягнулись у довжінь, обговорюючи і радіючи щасливому припадку, що з цією самою програмою виступлять влітку наші мистці на знаному музичному фестивалі в Нюпорті, куди їх заанґажував американський імпресаріо.

Теодор Терен-Юськів

Посвячення нової церкви

День 22-го березня цього року буде особливим днем для парафії Української Католицької Церкви св. Івана Христителя в Тонаванда, Н. Й., бо того дня парафіяни будуть брати участь в посвяченні нової церкви разом із парафіяльним домом.

Оригінальна церква, побудована в західній частині Баффало (Блек Рак) 1907 року, була вже непридатна до направок, і тому о. Павло Ґреськів підшукав інше місце, на якому за кілька місяців побудовано нову церкву з малою банею.

Церква була запляннована місцевим архітектом ощадно, з огляду на високі ціни на паливо. Своїм розположенням вона догідна для всіх парафіян — стоїть на розі вулиць Елмвуд і Ферндейл. Коло церкви багато місця для постою авт.

Кошти будови виноситимуть коло 800, 000 долярів. Жертвенні парафіяни зібрали вже приблизно половину коштів на будову, а далі мусять сплачувати борг, затягнений у „Провидінні".

Почалось вже обладнання церкви, бо маляр Володимир Бачинський вже накреслив плян розмальовання іконостасу.

Дуже ревно працюють для церкви членкині Сестрицтва церкви св. Івана Христителя, які своєю працею у кухні (варениками) придбали коло 50,000 долярів.

Деякі парафіяни закупили лавки до церкви за ціну 13,000 долярів. Стара церква, школа й інші забудування дано на продаж. Як жертвенні парафіяни довели до завершення будови, так вони і далі будуть старатися, щоб сплатити затягнений борг.

На посвячення церкви прибде Владика Василь, а довколишні священики також зголосили свою участь.

Служба Божа почнеться в 4-ій год. по полудні, а відтак відбудеться прийняття для учасників посвячення у сусідній школі Сестер.

Д-р Михайло Саїкевич

Запляннований семінар...

(*Продовження зі стор. 1*)

На головного викладача і організатора семінара запрошено маестра Володимира Колесника з Торонто. Плянується запросити ще також інших інструкторів на окремі музичні теми. У програму семінару включено: методика праці з хором, хорова українська музика, практичне диригування, праця дириґента над хорами, практична праця над творами церковної музики, праця з дитячими ансамблями та репертуар дитячих хорів й інше. Плян навчання буде поділено на групу початківців і тих, що вже мають якісь знання, як також на вільних слухачів, що цікавляться різними музичними справами.

Для тих, що прибудуть з-поза Едмонтону, зарезервовані кімнати у приміщенні українського Інституту св. Івана, де відбудеться семінар. Про докладніші інформації слід звертатися на адресу: Ukrainian Choral Conductors Seminar; 11239-94 Street, Edmonton, Alberta, Canada T5G 1H1, та телефонувати: (403) 477-3263; (403) 487-8274.

В СОРОКОВИЙ ДЕНЬ СМЕРТИ

св. п. д-ра КОНСТАНТИНА САВЧУКА

професора і голови Департаменту Історії в Коледжі св. Петра в Джерзі Ситі, Н. Дж., колишнього голови Сеньйорату Товариства Української Студіюючої Молоді ім. М. Міхновського (ТУСМ), редактора журналу ТУСМ-у „Фенікс", студентського і політичного діяча і науковця

УПРАВА СЕНЬЙОРАТУ ТУСМ

в світлу пам'ять Товариша і бувшого Голови —

ПРИЗНАЧИЛА в ЙОГО ІМЕНІ ОДНУ СТИПЕНДІЮ

через фундацію Українського Вільного Університету на студії історії або політичних наук

в сумі 500.00 дол.

Горем опечаленій Родині Покійного висловлюємо щире співчуття.

За Управу Сеньйорату ТУСМ проф. д-р ПЕТРО ҐОЙ
За Стипендійну Комісію Фундації УВУ
д-р ДМИТРО БОДНАРЧУК, секретар

В ПЕРШУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ

бл. п. д-ра МАРКІЯНА КЛЮФАСА

буде відправлена

ЗАУПОКІЙНА СЛУЖБА БОЖА

в неділю, 15-го березня 1981 р., о год. 8-ій ранку в Українських Церквах Аллентавн, Па. і Випані, Н. Дж.

РОДИНА

УКРАЇНСЬКИЙ ХОР „ДУМКА" в НЮ ЙОРКУ

в смутку повідомляє всіх Членів нашої Співочої Родини та все Українське Громадянство, що в середу, 11-го березня 1981 року, відійшов від нас у Вічність

бл. п.

Інж. БОГДАН РАК

Ініціятор-основник, довголітній голова Хору „Думка" та член Управи і Музичної Комісії.

ПАНАХИДА в п'ятницю, 13-го березня 1981 р., о год. 7:30 веч. в похоронному заведенні П. Яреми в Ню Йорку.

ПОХОРОН в суботу, 14-го березня 1981 р., о год. 9:30 ранку з того ж похоронного заведення до церкви св. Юра, а опісля на український Православний цвинтар св. Андрія в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

ВШановній Дружині і Родині, складаємо наші щирі співчуття.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

УПРАВА ХОРУ „ДУМКА"

Пресовий Фонд „Свободи"

На цьому місці друкуємо імена тих ВШ. Громадян, що надіслали свою пожертву на фонд „Свободи" та її видань: англомовного „Українського Тижневика" і дитячого журналу „Веселка", і потверджуємо з подякою висоту одержаної суми.

ЛИСТА Ч.7

інж.-арх. М. Німців, Раквілл	$ 100.00
А. Сухенко, Рим, Італія	50.00
д-р О. М. Волянський, Кергонксон	25.00
д-р І. і Н. Макаревич, Лонг Айленд Сиіті	25.00
д-р Б. Масик, Сильвенія	25.00
О. Куницька, Ню Йорк	20.00
М. Швейко, Лос Анджелес	14.80
О. Яхно, Лонг Айленд Сиіті	12.00
М. Світій, Бруклин	10.20
М. Вербяний, Линден	10.00
Д. Ганкевич, Чікаґо	10.00
Г. Матушевська, Флашінг	10.00
Н. Н.	10.00
Н. Шкільник, Акрон	10.00
П. Вербінський, Клівленд	8.00
О. Михайленко, Ст. Пітерсбурґ	7.00
С. Сивик, Равнд Лейк	7.00
М. Солодуха, Ст. Кетринс	7.00
І. Спін, Обурн	7.00
Й. Ярема, Норт Плейнфілд	7.00
А. Кавшан, Філядельфія	6.00
Я. Лободич, Філядельфія	6.00
І. Попадинець, Канкакі	6.00
Е. Каратницький, Філядельфія	5.50
П. Базилевський, Річмонд Гілл	5.00
К. Боднарчук, Асторія	5.00
М. Дуркач, Пітсбурґ	5.00
З. Єзерський, Клівленд	5.00
В. Іванишин, Вудбрідж	5.00
В. Кострубяк, Філядельфія	5.00
М. Крижанівський, Рочестер	5.00
М. Крочак, Вайтставн	5.00
А. Крупська, Асторія	5.00
Б. Мазуркевич, Детройт	5.00
Н. Мерена, Джансон Сиіті	5.00
Є. Ю. Омельченко, Грімсби	5.00
І. Саврук, Бетлегем	5.00
А. Самосій, Трентон	5.00
Ф. Гавришків, Ґовшен	4.20
І. Літинська, Вінсор	4.20
Б. Склепкович, Ратерфорд	4.20
Б. Таскі, Детройт	4.20
М. Б. Коропецький, Балтимор	4.15
Н. Білок, Рочестер	4.00
І. Котляр, Ірвінґтон	4.00
М. Маланюк, Чікаґо	4.00
А. Микитин, Торонто	4.00
І. Мойсеєнко, Луїсвілл	4.00
М. Обрусняк, Ню Йорк	4.00
А. Самосій, Трентон	4.00
А. Сивий, Парма	4.00
Г. Р. Ткачик, Тусан	4.00
К. Василькевич, Ґрінсбурґ	3.00
Л. Іваскевич, Міннеаполіс	3.00
Е. Міщенко, Міннеаполіс	3.00
М. Романчук, Стайвесант	3.00
о. М. Федорович, Монессен	3.00
Л. Харченко, Дан Міллс	3.00
М. Басараб, Албертсон	2.20
Я. Ґоів, Гемтремк	2.20
В. Данєц, Нюарк	2.20
К. Коблян, Джерзі Сиіті	2.20
Г. Мартинів, Кліфтон	2.20
В. Миська, Чікаґо	2.20
Т. Матвіїв, Асторія	2.20
О. Ленська, Бронкс	2.10
Б. Артимишин, Ґантінґдон Веллі	2.00
І. Вайляк, Трой	2.00
В. Балабан, Річмонд Гілл	2.00
К. Бойко, Н. Провіденс	2.00
І. Борисенко, Пеорія	2.00
П. Василів Чікаґо	2.00
І. Війтик, Феніксвілл	2.00
В. Воронка, Кліфтон	2.00
Н. Галізів, Чікаґо	2.00
І. Гнатів, Йонкерс	2.00
М. Головка, Глен Еллин	2.00
Я. Ґрес, Джерзі Сиіті	2.00
О. Дубровський, Річмонд	2.00
д-р В. Копач, Ріджвуд	2.00
М. Лазар, Квейкертавн	2.00
І. Левицька, Чікаґо	2.00
Е. Маґур, Ню Лісбон	2.00
С. Максимяк, Кліфсайд Парк	2.00
М. Муліцький, Гартфорд	2.00
о. В. Покотило, С. Бавнд Брук	2.00
М Семенець, Ґардінер	2.00
М. Старявський, Моррісвілл	2.00
Г. Томачук, Тотава	2.00
О. Харамбура, Рочестер	2.00
І. Хромяк, Вест Роксбури	2.00
С. Чміль, Перу	2.00
І. Ковальчук, Розелл	1.70
Б. Кондра, Кергонксон	1.50
Г. Слабінський, Ріджвуд	1.40
І. Цибрівський, Луїсвілл	1.20
Ю. Василенюк, Асторія	1.00
Н. Н., Стетен Айленд	1.00
П. Підляшецький, Чікаґо	1.00
К. Терлецька, Ню Йорк	1.00

„Неофіти"...

(*Продовження зі стор. 2*)

'Ізззуй перше чобіт від ноги твоєї, місце, на ньому бо стоїш, святе єсть".

При кінці цієї статті Іван Дзюба робить висновок, що по таких поемах, як „Катерина", „Тополя", „Причинна" й інших у Шевченковій поезії „після Катерини була Відьма, Сова, Мати Неофіта, Марія; крім Івася та Перебенді були Варнак, Прометей, Юродивий, 'апостол правди' і хіба не в цих найбільше виявився Шевченків геній ?"

Можна б ще згадати статті Є.Сверстюка „На дев'яте березня" та „Екскурсія в біографію Кобзаря", та, мабуть,бу де досить поданих цитат із поезій і статтей, щоб можна було собі усвідомити, що в сучасній Україні молоді самостійники Шевченкову творчість сприймають ширше і глибше, як також більше філософічно та психологічно.

Шевченкову поему „Неофіти", як також цілий цикл поезії з того часу, як Шевченко вернувся із заслання, сучасні поети, письменники і публіцисти, що творять рух опору, не відважуються включати до своїх національно-визвольних ідей так виразно, як вони є написані. Це можна пояснити тим, що вони у своїх творах звертають більшу увагу на здобуття людських прав у межах совєтської конституції, ніж на ті ідеї самостійности, що їх висловив Шевченко у своїх передсмертних поемах.

У ВАШІНҐТОНІ поширюються чутки, що секретар Департаменту енерґетики Джеймс Едвардс буде першим, який покине кабінет президента Роналда Реґена з двох причин: він очолює Департамент, який спочатку Президент хотів розв'язати і вважав, що його не потрібно, а крім того він має бажання кандидувати в 1982 році на становище губернатора Південної Каролайни, яке він займав раніше.

Чи Польща...

(*Продовження зі стор. 2*)

який, викликаючи представників держав до Берліну чи Берхтесґадену, його літньої резиденції, диктував їм свою волю і накидував свої умови „миру".

Цілком погоджуємося також з арґументацією редакційної статті у газеті „Нови Дзєннік", яка у числі з 7-8-го березня ц.р. пише, що для поляків навіть найбільше стриманих і розсудливих, відправа в Москві мала характер зумисної провокації, остаточною ціллю якої є, мабуть насильне опанування Польщі військами Варшавського Пакту, маневри яких скоро розпічнуться в сателітних країнах і включатимуть Польщу.

Західні політичні аналітики і військові міністерства не виключають такої можливости. Війна нервів увійшла отже у третю фазу, яка може закінчитися катастрофально для польського народу. Москва ніколи не погодиться на введеня демократичної системи в Польщі, не говорячи вже про відхід її з „соціялістичного табору". У цьому випадку Польщі не допоможе також Захід, теперішня політика якого може тільки у далекій перспективі скріпити країни Заходу, зокрема Америку, до такого рівня, що Захід стане спроможним давати собі раду з тоталітарним комуно-московським імперіялізмом.

Закріпачення...

(*Продовження зі стор. 2*)

ють долі оцих, згаданих вгорі чотирилітньої Ніни й дев'ятимісячного Віктора. Якщо якийсь тутешній „совєтолюб" або наш просто скептик скаже, що Курганов, старий професор, щось таке вигадав, то може прочитати собі леґально в Москві видану книжку Н.Соловйова в 1962 році: „Семья в советском обществе" на стор. 96., звідки і взяв цей матеріял Курганов. Тут повнотою встає „щастя" і міської матері. Про сільську матір вже й говорити нема що! „Ощасливив " її совєтський комунізм так, що й картини всіх дев'яти кругів Дантового пекла бліднуть перед її недолею. Оспівана ця правда, як згадано, в Симоненка, Холодного й інших.

. У цій совєтській „юдолі сліз і горя " жіночого (та й не жіночого),-підсумовує Сверстюк: „Хтось згадує старі слова —'лицарство', 'честь', 'шляхетність' - хіба можуть ці слова колинебуль стосуватися чоловіка, який, насвистуючи, звик проходити повз жінок у важких роботах?".

Цьому чоловікові байдуже. Або ж, коли чоловікам такий стан „щасливої" жіночої долі в СССР не байдужий, то вони,— пише Сверстюк,– із почуття сорому й вини перед нею—жінкою, матір'ю й сестрою— „напиваються це зранку —раніше, ніж встигнуть заглянути один одному в вічі. Спиваються сини і внуки, п'ють і опускаються десь на заробітках дочки..."

А в радіо, телевізії, з усіх трибун, форумів і преси репетує кожна номенклятурниця і агітатор-пропагандист про „радість", „щастя труда" і про полегші, що їх приніс жінці комунізм і технологічний поступ. Зі свистом і ревом проноситься над її хатою той поступ,- пише Сверстюк. І комусь десь (наприклад нам в Америці й Канаді) він „несе людям полегкість і достаток, а від неї (української матері в першу чергу. Л.В.) – везе хліб і дітей? ' з болем, від якого може спопеліти й черстве серце, але не камінне, питає Сверстюк. „Чому він говорить до неї чужою мовою? і зовсім не дивиться їй у вічі!"

Такі думки й факти у березневі дні встають перед очима всіх жінок, які знають підсовєтську дійсність з власного досвіду, або вивчали совєтознавство. А „веселим цифрам у ґрунтовно тяжких статтях" цілої зграї кореспондентів до совєтських газет не вдається прикрити цієї безпросвітньої експлуатації жінки, яку запроваджено в СССР. Ані не вдається прикрити правди тим фотографам, що про них є багато в Симоненковій „Думі про щастя", своїми світлинами гарних і розсміяних від радости модельок-„робітниць" з місць „производственных труда". Пригадуєте?- „Нуте, хлопці, сюди скоріш! Можна знімок утнуть до газети і жахливо веселий вірш"...

Гарні їхні усмішки це ще одні „потьомкінські" блахмани для дуже наївних і замотеличених людей у західньому світі, що їх, на щастя, все менше і менше. Так, спадає полуда з очей.

Пам'яті Ксені Чагарин

Вунсакет, Р.І. (О.Ч.) — Тут у лютому цього року померла на 89-му році життя Ксеня (Рудка) Чагарин, вдова по Михайлові Чагаринові.

Ксеня Чагарин народилася в Городниці, а до ЗСА приїхала в 1909 році, поселившись у Вунсакеті.

Зразу ж після приїзду стала членкою Сестрицтва Св. Марії при українській православній церкві св. Михаїла, а також вступила у члени Українського Народного Союзу.

Залишила по собі сина Ореста, суддю повітового суду Ровд Айленду, також члена УНС, 206-ий Відділ; дві дочки, Марійку і Анну, ближчу та дальше багаточисленну родину.

Після похоронних відправ у церкві св. Михаїла, бл. п. Ксенію поховано, при великій участі громадян, на парафіяльному цвинтарі цієї церкви.

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ

УНСоюзу!

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

ВАСИЛЬ КІЛИК, член УНС Відд. 342 Запорозька Січ в Картерет, Н. Дж., помер 6 січня 1981 р. на 72-му році життя. Нар. 1909 р.; членом УНС став у 1948 р. Залишив у смутку дружину Катерину, сина Романа, дочку Анну і 8 внуків. Похорон відбувся 8 січня на цвинтарі св. Ґертруди в Колонія, Н. Дж.

Вічна Йому Пам'ять!
Дмитро Зазворський, секр.

КАРЛО ЗОЗУЛЯ, член УНС Відд. 325 Запорозька Січ в Брукліні, Н. Й., помер 1-го січня 1981 р. на 50-му році життя. Нар. 1931 р. в Брукліні, Н. Й.; членом УНС став у 1961 р. Залишив у смутку троє дітей: Вілліяма, Памелю і Ричарда та сестру Анну. Похорон відбувся 6 січня 1981 р. на цвинтарі св. Івана у Мідл Вилидж, Н. Й.

Вічна Йому Пам'ять!
Василь Цюпа, секр.

ЙОСИФ КРУТИГОЛОВА, член УНС Відд. 240 ім. Е. Коновальця в Клівленді, помер 1 січня 1981 р. на 84-му р. життя. Нар. 1897 в Соснів, Україна; членом УНС став у 1950 р. Залишив у смутку дружину Меланію, дочки Ярославу й Іванку, сина Володимира, 13 внуків і 7 правнуків. Похорон відбувся 5 січня 1981 р. на цвинтарі св. Покрови в Пармі, Огайо,

Вічна Йому Пам'ять!
Степан Волянник, секр.

ІВАННА ЛЕВИЦЬКА, членка УНС Відд. 153 ім. Л. Мишуги у Філядельфії, померла 31 грудня 1980 р. на 81-му р. життя. Нар. 1900 р. в Рожнітові, Україна; членкою УНС стала в 1960 р. Залишила у смутку чоловіка Івана, дочки Аню й Уляну, 4 внуків і брата Зеновія з родиною. Похорон відбувся 5 січня 1981 р. на цвинтарі св. Марії у Факс Чейс, Філядельфія, Па.

Вічна Їй Пам'ять!
Управа

СТЕФАН ГВІЗДЬ, член УНС Відд. 163 Т-ва Єдність у Філядельфії, Па., помер 6 січня 1981 р. на 89-му р. життя. Нар. 1892 р. в Теплицях, пов. Ярослав, Україна; членом УНС став 1915 р. Залишив у смутку дружину Анну, дочку Стефанію, сина Мирослава, 4 внуків і 2 правнуків. Похорон відбувся 9 січня 1981 р. на цвинтарі Овкленд, Філядельфія, Па.

Вічна Йому Пам'ять!
Теодор Дуда, секр.

ОЛЕГ ФЕДАК, член УНС Відд. 153 ім. Луки Мишуги у Філядельфії, Па., помер 25-го грудня 1980 р. на 56-му р. життя. Нар. 1925 р. в Перемишлі; членом УНС став у 1961 р. Залишив у смутку дружину Дарію, синів — Богдана й Ореста з дружинами та дочку Аніту. Похорон відбувся 30 грудня 1980 р. на укр. кат. цвинтарі у Факс Чейс, Па.

Вічна Йому Пам'ять!
І. Скіра, секр.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

НЕДІЛЯ, 15-го БЕРЕЗНЯ 1981 р.

НЮАРК, Н. Дж. Загальні місячні збори Б-ва св. Ів. Хрестителя 76-ий Відд. о год. 1-ій по пп. в Укр. Кат. Школі при Сенфорд і Айві вул. Проситься чл. прийти та вирівняти залеглі вкладки. Річні збори відбулися 15-го лютого ц. р., на яких вибрано одноголосно ту саму Управу на 1981 р. Проситься чл. вплачувати вкладки з початком місяця, а не на кінці. – Юліп Демчук, фін. секр.

● ДО ВИНАЙМУ ●

● РОЗШУКИ ●

●FUNERAL DIRECTORS●